

NOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ ZE SÉRIE DIRK PITT®

CLIVE CUSSLER

A DIRK CUSSLER

KORSICKÝ STÍN

Od Eiffelovy věže přes hlubiny Irského moře až po ostrovy v Karibiku, pouze Dirk Pitt a jeho tým mohou zachránit svět před katastrofou

Korsický stín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Dirk Cussler
Korsický stín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KORSICKÝ STÍN

CLIVE CUSSLER
KORSICKÝ STÍN

Dirk Cussler

Věnováno Lauren a Bryce
Mes belles princesses de joie

POSTAVY

1940

Marcel Demille Hlavní kurátor Musée de l'Armée v Paříži

André Carron Demillův asistent v Musée de l'Armée v Paříži

Eduard Martin Viceprezident Antwerp Diamond Bank

Georges Lamotte Bankéř Antwerp Diamond Bank

François Mailleux Prezident Antwerp Diamond Bank

Paul Rapine Podtajemník na francouzském konzulátu na Bermudách

NÁRODNÍ PODMOŘSKÁ A NÁMOŘNÍ AGENTURA (NUMA)

Dirk Pitt Ředitel NUMA

Al Giordino Ředitel podmořských technologií NUMA

Rudi Gunn Zástupce ředitele NUMA

Summer Pittová Ředitelka zvláštních projektů NUMA a dcera Dirka Pitta

Dirk Pitt ml. Ředitel zvláštních projektů NUMA a syn Dirka Pitta

Hiram Yaeger Ředitel informačních technologií NUMA

Harvey Boswick Kapitán výzkumné lodě NUMA *Pelican*

Ben Houston Kapitán výzkumné lodě NUMA *Nordic Star*

Keith Lowden Kapitán výzkumné lodě NUMA *Havana*

Noriku Meisa Mořská archeoložka na výzkumné lodi NUMA *Havana*

SPOLEČNOST LAVERA EXPLORATION

Yves Villard Výkonný ředitel a majitel Lavera Exploration

Henri Nassar Bývalý elitní voják a šéf Villardovy ochranky

Husní Samad Bývalý elitní voják a Nassarova pravá ruka

Tomas Kormidelník výletní lodi *Hydros*

FRANCIE

Brigitte Favreau Oceánografka Lehavreského námořního institutu

Raoul Vogel Lehavreský novinář a informátor

Pierre Roy Potulný obchodník na lodi *La Rose* na řece Seině

Charles Lufbery Kapitán francouzské Národní policie

Jules LeBoeuf Nižší boss korsické mafie působící ve Francii

Maurice Hauser Klenotník v Le Havru

Allain Broussard Výrobce calvadosu a synovec Eduarda Martina

Jacques Lurel Přístavní kapitán v Le Havru

Monsieur Dumont Ředitel pařížského komplexu Invalidovna

USA

Claude Bouchet Průmyslový špion na volné noze

St. Julien Perlmutter Odborník na námořní historii a Pittův dlouholetý přítel

Eric Watson Bezpečnostní technik Přístavní správy New York – New Jersey

Dario Cruz Kapitán americké armády na vojenské akademii ve West Pointu

Steven Schauer Civilní inženýr na Delawarském akvaduktu

Murphy Kadet West Pointu

Blake Kadet West Pointu

DALŠÍ

Ahmad Hamid Egyptský pěstitel pšenice v Severním Sinaji

Dan Durkot Sekční šéf konzulátu USA na Bermudách

Waynne Jamesová Velitelka kutru Pobřežní stráže USA *Venturous*

Doris Ředitelka Karibského dětského centra na Martiniku

PLAVIDLA

Avignon Trajekt potopený roku 1940 v Lamanšském průlivu

Jupiter Stará nákladní loď, roku 1940 bombardovaná v Le Havru

Pelican Výzkumná loď NUMA, působící poblíž Le Havru

Cornwall Potopený trajekt, jenž převážel kufry s diamanty

La Rose Říční člun Pierra Roye na Seině

Nordic Star Výzkumná loď NUMA, působící v Irském moři

Mary Spring Motorová jachta, potopená v Irském moři

Chamonix Černá loď na pokládání potrubí společnosti Lavera Exploration

Cardiff Obchodní loď, potopená při srážce lodí v Irském moři

LÉ Samuel Beckett Hlídková loď irského námořnictva

Mont Blanc Tanker společnosti Lavera Exploration

Shearwater Rychlý křídlový člun sloužící jako přívoz na ostrově Wight

Hydros Bývalá výletní loď na řeckých ostrovech

Venturous Kutr Pobřežní stráže USA

Moselle Průzkumná loď společnosti Lavera Exploration

Surcouf Francouzská ponorka, vypuštěná roku 1929

Naugatuck Remorkér v průlivu Long Island Sound

Thompson Lykes Americká nákladní loď, která se mohla srazit s ponorkou
Surcouf

Havana Výzkumná loď NUMA v Karibském moři

Sokan Hlídkový člun celní stráže na Martiniku

PROLOG

NORMANDIE, FRANCIE

12. květen 1940

Marcel Demille si už po sté protřel unavené oči. V rukou znovu sevřel tlustý volant, ale cítil, jak ho zahaluje únava jako těžký plášť. Bez-měsíčná, černá noc, která ho nutila soustředit pohled na slabé žluté kužele reflektorů nákladáku, mu od vyčerpanosti nijak nepomáhala. Měl dojem, jako by projížděl nekonečným jantarovým tunelem.

Už od brzkého odpoledne řídil Demille nákladní vůz značky Renault k pří-stavnímu městu Le Havre. Očekával, že do přístavu dorazí o několik hodin dří-ve; zaskočil ho lidský příliv uprchlíků, kterým se musel neustále vyhýbat. Celou cestu jich byly plné silnice, mužů, žen i dětí. Ubohých, unavených lidí, často z Nizozemska a Belgie, prchajících před německým blitzkriegem. Až dlouho po půlnoci se cesta konečně uvolnila, když se lidé připravení o domov uchýlili na okolní pole k několika hodinám spánku. Až pak mohl Demille konečně tro-chu přidat na rychlosti a míle mu začaly ubíhat.

Podřadil, když se nákladák namáhavě vlekl do nízkého kopce, fyzické pohyby častého řazení mu pomáhaly neusnout. Demille se otočil ke svému spolujezd-ci... a jeho zrak zaujala barevná šmouha v koutě čelního skla.

Byl to dětský kočárek. Jel přes cestu a reflektory nákladáku zachytily jeho otrhanou zelenou stříšku.

Instinkty na chvíli přemohly rozum, Demille se nadzvedl ze sedačky, aby mohl sešlápnout brzdový pedál celou svou vahou, a dupl na těžké brzdy Renaul-tu. Mladší muž, který podřimoval vedle něj s čapkou staženou hluboko do očí,

vylétl proti palubní desce. Probudil se, pokusil se ztlumit náraz nataženou paží a kozlice, kterou měl položenou na kolenou, mu přitom sklouzla na podlahu.

Renault ACG se zabrzděnými koly se rozvibroval na vlhkém asfaltu. Demille na okamžik podlehl strachu, že bedna s nákladem vzadu by mohla vletět do kabiny a rozdrtit je. Ale nákladák nejel tak rychle, aby se náklad dal do pohybu, a po krátkém smyku se bez potíží zastavil. Sotva krůček od předního nárazníku se sám od sebe líně zastavil i dětský kočárek.

Vzápětí k němu přiběhla mladá matka v zaprášených šatech a s očima vytřeštěnými do reflektorů popadla kočárek za rukojeť. Demille se zhroutil na volant a čekal, až ustane zběsilé bušení v jeho prsou. Žena jen zkontrolovala dítě v kočárku a odešla s ním ke kraji silnice, jako by se nic nestalo. Vydala se s kočárkem z kopce a v patách se jí loudali dva malí chlapci, vlekoucí prachem těžké kufry.

„Můj bože,“ promluvil z místa spolujezdce André Carron. „Mohli to odsákat všichni.“ Usadil se zpátky na své místo a vrátil si kozlici na klín.

Demille si utřel dlaně do nohavic a znovu zařadil rychlost. „Nemůžou za to,“ řekl a sešlápl plyn. „V posledních dnech se všem obrátil svět vzhůru nohama. Nikdo nedokáže jasně uvažovat.“

Rychlý úspěch německé ofenzívy všechny zaskočil nepřipravené. Francie sice vyhlásila Německu válku už před několika měsíci, ale od nacistické invaze do Polska došlo mezi oběma zeměmi k jen málo skutečným šarvátkám.

Všichni věřili, že za Maginotovou linií a jejím opevněním, které se táhlo podél hranic s Německem, je Francie v bezpečí. Početná francouzská armáda se rychle zmobilizovala a rozmístila kolem hranice a byla připravená německý postup zarazit. S plynoucími měsíci začali lidé očividně patovou situaci nazývat „podivnou válkou“ a do jejich každodenních životů se vrátila jakási ostražitá atmosféra normality.

Demille se v Paříži vrátil ke svým pravidelným povinnostem v Musée de l'Armée, kde byl hlavním kurátorem. Nejcennější artefakty vojenského muzea už se dávno zabalily do krabic a odvezly na jih Francie, kde budou ve větším bezpečí, stejně jako to udělali jeho kolegové z Louvru. A protože na rukování do armády už byl moc starý, zůstal Demille v Paříži a s pomocí Andrého Carrona udržoval muzeum jakž takž v chodu.

Stejně jako většina Pařížanů byl Demille přesvědčen, že Spojenci jakoukoli německou ofenzívu odrazí. Vláša, noviny i prostý občan si tím byli jistí. Francie měla čas na své straně.

Ale to všechno se rázem změnilo 9. května, když Němci překročili hranice Nizozemska, Belgie a Lucemburska. Francouzská armáda pochodovala do Belgie, aby útok otupila, a nehostinné, zalesněné Ardeny na severovýchodě přitom nechala prakticky bez obrany. Hned za pár dnů přišel v Ardenách překvapivý útok německých tankových divizí, který zasáhl Francii jako rána dýkou do srdce. Během dvou týdnů důkladně zdrcené francouzské i spojenecké jednotky uvízly v Belgii. Cesta do Paříže zůstala zcela bez obrany.

Zatímco Město světél čekaly jeho nejtemnější hodiny, obyvatelé se dávali na útěk. Davy lidí hledaly bezpečí na jihu Francie. Vlaky už byly přeplněné, a tak uprchlíci v davech proudili z města po silnicích, ti bohatší v automobilech, méně movití na koňských povozech. Ti nejméně šťastní si museli táhnout své skrovné majetky sami. Pařížané se mísili do davů nizozemských a belgických civilistů prchajících před invazí, kteří byli na cestě už několik dnů. Úprk nazývaný *L'exode* se týkal více než šesti milionů francouzských civilistů.

Sám Demille také zvažoval, že muzeum co nejlépe zabeďní a k exodu se připojí. Ale pak dostal ten dopis, osobně doručený mladým vojenským důstojníkem v nažehlené modré blůze. Demille si krátké poselství musel přečíst dvakrát a prstem přitom hladil podpis generála Maxima Weyganda, vrchního velitele francouzské armády.

Úkol, který mu byl svěřen, se jevil jako nesplnitelný, a přesto byl už o pár hodin později tady, bloudil uprostřed noci po úzkých silničkách Normandie a připadal si, jako by nesl na bedrech tíhu celé země.

S blížícím se úsvitem Demille přidal na rychlosti a hnal nákladák ospalou zemědělskou krajinou. Brzy dorazil do vesnice Quillebeuf-sur-Seine, probudil tam místního kapitána přívozu, který spal v kajutě své lodi, a zaplatil mu za převoz přes klidnou řeku.

Krátce nato se v dálce objevilo přístavní město Le Havre. Přímo z jeho středu stoupal sloupec tmavého dýmu. Demille dojel až skoro do centra města a potom zatočil k přístavu. Normálně rušné centrum obchodu teď vypadalo jako město duchů. Demille vedl nákladák na západ, k vodě.

Lehavreské přístavy se rozprostíraly v několika uměle vytvořených zátokách a Demille musel zastavit a zeptat se na cestu, než objevil tu pravou jménem Vauban, ležící zhruba uprostřed přístavního komplexu.

Když se přiblížili k vodě, Carron se rozhlédl po rozlehlém přístavišti a zavrtěl hlavou. „Kde jsou lodě?“

„To všichni ti lidi, které jsme viděli cestou z Paříže,“ odpověděl Demille. „Evakuovali se. A loď zrovna tak.“

Carron se v sedadle narovnal a poprvé od chvíle, kdy opustili hlavní město, vypadal, že je v plné pohotovosti. „Co vlastně hledáme?“

„Trajekt *Avignon*.“

Nedaleko se rozeřvaly sirény a vítr, který změnil směr, k nim donesl oblaky černého kouře, který předtím viděli zdálky. Vycházel z hořících ropných nádrží severně od přístavu, které předchozího dne zasáhly německé bombardéry.

Demille vyhledal přístavní hráz a zastavil nákladák mezi dvěma prázdnými kotvišti. Po celém přístavu se náhodně povalovaly palety, bedny a lodní kufry. Dál u hráze byla k molu přivázaná hrstka malých rybářských člunů vedle hromádek sítí a pastí na humry. Vzduch byl prosycený zatuchlou směsicí slané vody, nafty a zkažených ryb. Žádná větší loď však nebyla v dohledu.

To ale neodradilo další zástup čekajících uprchlíků. Rodiny, obchodníci i vystěhovaní cizinci svorně tábořili na molech, mnozí spali v provizorních stanech z dek, jiní si vařili kávu na malých ohničkách. Několik mladých chlapců se zasmušilými, špinavými tvářemi hledělo na Demilla s línou zvědavostí.

Když muzejní kurátor zhasl motor nákladáku a vystoupil, zachvátil ho nepřímý pocit beznaděje.

„Zůstaň tu a hlídej auto,“ zavolal na Carrona, který už také vystoupil z vozu, procházel se kolem a protahoval si nohy.

Demille vykročil ke kraji hráze, jež ohraničoval vysoký drátěný plot. Prošel kolem něj k rampě, jež míjela malou dřevěnou stavbu. Vysoký červený nápis na střeše hlásal *Capitainerie*. Demille zaklepal na dveře a vešel dovnitř.

Obtloustlý muž ve špinavé pruhované košili a kšandách se právě vracel do místnosti ze zadní kuchyně, mezi tlustými prsty zaklíněný malý šálek s kávou.

„Dobrý den,“ pozdravil Demille. „Hledám parník *Avignon*. Řekli mi, že bude dnes vyplouvat z přístavu.“

Přístavní kapitán zaparkoval svou objemnou figuru za zaneřádaný stůl a uskl si kávy. „Vy a stovka dalších lidí,“ pronesl a mávl rukou k molu. Pak si Demilla prohlédl od hlavy k patě a zamračil se povislými rty. Návštěvník v čerstvě naleštěných polobotkách, obleku šitém na míru, bílé košili a puntíkované vázance byl na první pohled Pařížan. Kapitán se na něj ušklíbl. „*Avignon* nevypluje z přístavu ani dneska, ani nikdy jindy.“

„Co to říkáte?“

„Včera odpoledne se potopil v kanálu po německém náletu.“

Demille cítil, jak se mu podlamují nohy, a zhroutil se do rozvrzané židle proti přístavnímu kapitánovi. „Vezu... vezu důležitý náklad. *Avignon* ho měl dopravit do Británie.“ Nahmatal v náprsní kapse dopis od generála Weyganda, ale neměl chuť ho muži ukazovat.

Kapitán na něj hleděl zcela lhostejně. „Každý rejdař, kterému zbyl aspoň kousek mozku, se už evakuoval. Dokonce i vojenský lodi odpluly. *Avignon* měl vynikající kšeft, zbyl tu skoro jako poslední pravidelnej spoj.“ Znovu upil kávy. „Účtoval si za cestu do Anglie třikrát větší prachy než normálně – a dostal je. Myslím, že teď zaplatil úroky.“

„A jiná možnost není?“

Thlusto ch zvedl desky s připnutými papíry a přidržel si je blízko u očí. „Ráno má vyplout jeden parník s nákladem kaučuku. *Jupiter*. To je asi vaše nejlepší šance... Jestli se teda ukáže. Na druhým kotvišti.“ Ukázal z okna.

Demille přikývl a vstal. „Počkám. Díky.“

Carron seděl na stupačce nákladáku a kouřil cigaretu. „Našels náš trajekt?“

Demille zavrtěl hlavou. „Včera šel ke dnu.“

„Můžeme jet dál. Cherbourg... nebo možná Brest?“

„Dneska popluje ještě jedna loď, *Jupiter*. Počkáme na ni.“

Ani ne o hodinu později vplula do přístavu velká nákladní loď a přirazila k druhému kotvišti. *Jupiter* z roku 1926 měl svá nejlepší léta dlouho za sebou. Černý trup měl pruhovaný rzí a špinavé bílé horní paluby žadonily o čerstvý nátěr. Ze svislého, červeno-zlatě pruhovaného komínu se vinul těžký černý dým a snášel se na přístav. Posádka na pohled tvrdých portugalských námořníků se rozešla k jeřábům rašícím z palub a začala vykládat svůj náklad brazilského kaučuku.

Nábřeží ožilo utábořenými lidmi. Všichni se se svými zavazadly mačkali u lodní lávky v naději, že se jim na loď podaří dostat. Do cesty se jim postavil urostlý přístavní dělník, po chvíli dorazil první lodní důstojník a pokusil se zjednat pořádek.

Byl to mladý muž s plnovousem a těžkýma šedýma očima. Začal na uprchlíky vykřikovat lámanou francouzštinou.

„Zpátky, říkám. Všichni zpátky na molo. Nejsme osobní loď. Pojedeme zpátky s nákladem, loď je plná.“ Vztyčil před sebou obě dlaně. „Máme prostor jen pro několik málo pasažérů.“

Z davu se zvedl pláč a mumlání, ale lidé uposlechli a seřadili se do fronty. První důstojník zmizel na pár minut v kanceláři přístavního kapitána, vrátil se

se skládacím stolkem a rozložil ho před lávkou. Pak začal postupně poslouchat příběhy uprchlíků. Většinu z nich odmítl, ale několik šťastlivců bylo na palubu vpuštěno.

Demille čekal trpělivě na konci fronty, ale pak si zděšeně všiml, že se řada lidí začala rozcházet. Teď už odmítali všechny.

„Jsme plní, další vzít nemůžeme,“ slyšel Demille říkat prvního důstojníka početné nizozemské rodině. A stejná slova zopakoval, když se na řadu konečně dostal Demille.

„Vezu důležitou zásilku z Paříže,“ oznámil.

Důstojník si kurátora prohlédl od hlavy až k patě, ale zavrtěl hlavou. „Je mi líto.“

Demille sáhl do kapsy pro list, který byl připojen k dopisu. „Mám pověření přímo od generála Weyganda.“ Podíval se muži do očí: „Můj náklad měl do Anglie dopravit *Avignon*, ale včera ho potopili.“

„Na kanálu teď není bezpečno.“ Muž si vzal list papíru a pozorně si dokument prohlížel. *Jupiter* byla obchodní loď, takže pověření od vlády pro ni mnoho neznamenal. Ale francouzská vláda zase znamenala jistý výdělek. Přijmout tak důležitý náklad na poslední chvíli a ve válečné situaci skoro určitě přinese pěkně tučné prémie na dopravném.

„Vy jste Marcel Demille?“ zeptal se.

„Ano, pane.“

„A jak velký je váš náklad?“

Demille ukázal na Renault. „Zabírá skoro celý nákladák.“

„Dobře. Naše nákladní prostory jsou plné, ale můžeme to přivázat na palubu. Ale nemám pro vás lepší ubytování než mezi posádkou.“ Obrátil se na urostlého námořníka u lodního zábradlí. „Jakmile bude zajištěný náklad, dohlédni, ať se na loď vynosí věci tohoto muže.“

Pak se důstojník obrátil zpátky na Demilla. „A ještě jedna věc. *Jupiter* nepluje do Anglie. Další zastávku budeme mít na Bermudách.“

Demille se zamyslel, přikývl a odvrátil se. Bermudy? Neudělal chybu?

Došoural se zpátky k nákladáku a čekal, až *Jupiter* zaplní své nákladní prostory. Jakmile zabouchli poklopy, zamávali na Demilla a ten zacouval s Renaultem k dlážděnému okraji mola. Otočili k němu jeřáb a spustili lano. Dvojice námořníků naskočila na korbu nákladáku a uvázala kolem bedny popruhy.

Kurátor pochodoval po betonové hrázi a sledoval, jak popruh připojují k háku na laně. Pak muž na jeřábu napnul lano a vytáhl bednu z vozu. Podcenil

ale její hmotnost a stáhl ji z korby příliš brzy. Jedna její strana se naklonila a dopadla na betonový povrch.

Demille s hrůzou pozoroval, jak se druhý konec bedny utrhł a vyklopil jako branka na pantech. Křičel a mával rukama na muže v jeřábu, ten však bednu klidně spustil na zem.

„Je těžší, než vypadá,“ prohodil jeden z námořníků a snažil se nakouknout dovnitř. „Co tam máte? Kanón?“

Demille se podíval na Carrona a pak vztekle zpátky na námořníka. „Tu bednu je třeba okamžitě opravit.“

První důstojník *Jupiteru*, který už byl zpátky na palubě, si povyku všiml a přistoupil k zábradlí na přídi. „Naložte to,“ křikl. „Musíme vyplout.“

„Vaši lidi náklad poškodili,“ volal na něj Demille. „Než se s ním bude zase hýbat, musí se opravit.“

První důstojník na bednu chvíli mžoural a potom štěkl na dvojici námořníků na břehu: „Postarejte se o to. Fofrem.“

Muži odběhli pro nějaké nářadí a Demille nahlédl do bedny. Obsah byl zabalený do těžkých plachet, takže ho stejně nemohl zkontrolovat, ale na pohled se všechno jevilo jako neporušené.

Demille se snažil zakrýt konec truhly polámanou dřevěnou deskou, když vtom vjelo na molo elegantní modré auto a zůstalo stát vedle nákladáku. Přední poznávací značka měla červené číslice na bílém poli, jak bylo obvyklé v Belgii. Z kupé vystoupil štíhlý, dobře oblečený muž a zamžoural na *Jupiter* a okolní nábřeží.

„To je *Avignon*?“ Přišel blíž a ukázal na parník.

„Ne, tohle je *Jupiter*. *Avignon* včera potopili Němci.“

Dva námořníci se vrátili s krátkými prkýnky a krabicí nářadí a začali zatloukat bednu.

„Víte, kam pluje?“ zeptal se muž Demilla.

„Na Bermudy. Ale myslím, že další pasažéry už neberou.“

Muž se podíval na loď. „Bermudy budou stačit.“ Obrátil se k dvojici mužů z muzea. „Vy poplujete oba?“

„Já ano,“ řekl Demille, „ale tady André ne.“

Belgičan přistoupil k mladšímu muži. „Mám synovce nedaleko Rouenu. Nemohl byste k němu nějak dostat moje auto?“ Vytáhl navštívenku a tisíc belgických franků.

„Ano, jistě.“ Carron si prohlížel bankovku. „Můžu ho tam dovézt sám.“

Muž napsal na vizitku jméno a adresu a podal ji i s penězi Carronovi. Mladý Pařížan si strčil bankovku do kapsy a navštívenku si prohlédl z obou stran.

„Ano, monsieur... Martine,“ přečetl jméno vytištěné na přední straně.

Martin mu podal klíče od auta. „Prosím, věnujte mu náležitou péči. Nechal jsem si ho vyrobit na zakázku.“

Pak Martin došel zpátky k autu a vzal si ze zadního sedadla dva tvrdé kufry a malou cestovní tašku. Když zavíral dveře, zazněla opět siréna, následovaná o pár vteřin později zaduněním nedaleké exploze. Všechny oči se obrátily ke vzdálenější části přístavu, odkud stoupal obláček černého kouře.

Demille uviděl na nebi dva tmavé obrysy. Postupně se zvětšovaly. Po několika vteřinách poznal podle křídel ve tvaru W dvojici strojů Junkers Ju 87. Přeletěly jim nad hlavami a Demille si nervózně prohlížel černobílé kříže na jejich křídlech. Jeden z letounů stále nesl na podvozku bombu.

Německé střemhlavé bombardéry známé také jako *Sturzkampfflugzeuge* nebo Stuky doletěly na konec obchodního přístavu a rozdělily se. Ten s bombou se ladným obloukem otočil a začal stoupat do větší výšky. Druhé letadlo se otočilo prudčeji, naklonilo se níž nad přístav a namířilo si to rovnou k *Jupiteru*.

„Odvázat loď!“ vykřikl první důstojník. „Všichni na palubu. Připravte se na vyplutí.“ Rozběhl se k můstku a zastavil se jen u muže obsluhujícího jeřáb. „Hned naložte tu bednu a zajistěte jeřáb.“

Jeřábník začal napínat lano, dvojice námořníků zahodila náradí a rozběhla se k lodní lávce. Nedoběhli daleko, než se museli vrhnout za rezavá pacholata. Stuka se přibližovala a vzápětí se ozval rachot kulometné palby. Dvojice kulometů MG17 ráže 7,92 mm zasypala hráz, palubu lodi a nakonec i molo šrapnely. Kulky po sobě zanechaly na mole zkázonosnou jizvu, potom letadlo vystoupalo výš a pokračovalo směrem k siluetě města.

Když je bombardér míjel, Carron a Demille se vrhli na zem a překulili se pod zadek nákladáku. Z davu uprchlíků, kteří se snažili před útokem utéct, ale ne všichni úspěšně, se ozýval křik. Stuka zmizela za kopcem a chvíli bylo ticho. Pak propukl chaos.

Z *Jupiteru* se rozléhaly výkřiky posádky, která se snažila uvolnit kotevní lana. Bedna se před zraky dvou mužů sklouzla po asfaltu, jak jeřábník opět napnul provaz. Demille vyskočil, že přeběhne k lodi, ... ale zaváhal, když vedle sebe zaslechl sténání.

Belgičan Martin ležel na zemi u svého auta a těžce dýchal. Demille mu utíkal pomoci, ale pochopil, že není žádná naděje. Martinova bílá košile byla zbarvená

doruda a elegantní sako proděravělé od kulek. Demille vsunul muži předloktí pod krk a zvedl mu hlavu.

Martin měl skelný pohled, ale na krátký, urputný okamžik se mu podařilo podívat Demillovi přímo do očí. „Moje kufry... musejí pryč ze země.“ Natočil se a vykašlal trochu krve. „Vezměte je s sebou. Prosím. Banka si je u vás vyzvedne.“

Demille s bušícím srdcem zíral na umírajícího muže. „Ano,“ řekl jen.

Martin se na něj slabě usmál a pak z jeho těla navždy vyprchal život.

„Marceli!“ křičel Carron. „Musíš na loď!“

Demille jemně položil Martinovu hlavu na zem a chopil se dvou těžkých kufrů. Ohlédl se na bednu. Ještě dřela jednou stranou po zemi, než se zvedne do vzduchu. Dva námořníci, kteří mu měli pomáhat, už byli zpátky na palubě a zatahovali lodní lávku.

„Vezmi to kladivo!“ křikl na Carrona a kývl k náradí na hrázi. Sám přiskočil k pohybující se bedně a nacpal do ní oba Martinovy kufry.

Carron se k němu přidal s kladivem a hrstí hřebíků. „Já to zajistím. Nastup si.“

Demille poplácal svého asistenta po rameni. „Dávej na sebe pozor, příteli.“

Než Demille doběhl na molo kotviště, *Jupiter* už se dával do pohybu. Ohlédl se doleva. Velká krabice se odlepila od asfaltu a s povážlivým houpáním se zvedala do vzduchu. Poškozený konec vypadal, že zatím drží, Carron do něj v pohybu stihl natlouct několik hřebíků.

Demille se rozběhl sprintem ke kraji mola, odrazil se a přeskočil několik stop vodní plochy. Narazil na boční zábradlí tak tvrdě, že si vyrazil dech. Málem se svezl dolů do přístavních vod, ale jeden muž z posádky ho popadl za límec a přetáhl na palubu.

„To bylo těsně, kamaráde,“ řekl.

Demille pracně vstal a poděkoval mu kývnutím hlavy. Oči už upíral na visící bednu. Přestala se otáčet dost na to, aby ji jeřábík mohl spustit na příďovou palubu, těsně před přední nákladní prostor. Zatajil dech, ale bedna přistála na palubě bez dalších potíží a lano povolilo. Carron na molu zamával na rozloučenou a kurátor mu pozdrav oplatil.

Jeho úleva ale netrvala dlouho. Z výšky se rozeznělo mechanické kvílení. Druhá Stuka jim kroužila nad hlavami a šplhala do výšky patnácti tisíc stop. Nato ji pilot stočil do střemhlavého pádu s nosem namířeným přímo na *Jupiter*. Jak se let bombardéru zrychloval, dvojice malých sirén namontovaných na podvozku, Němci hrdě nazývaných *Jericho-Trompete*, začala vydávat pronikavé kvílení, které s klesající výškou letounu nabíralo na výšce i hlasitosti.

Kapitán se zoufale snažil vzdálit loď od přístavu a z komínu *Jupiteru* se valil černý kouř. Přes jeho šedý závoj nad hlavou Demille sledoval, jak se bombardér přibližuje. Když jeho podvozek opustila bomba a letoun se začal vyrovnávat, Demille padl na palubu a skulil se zády k bedně.

Bomba chvíli zdánlivě visela ve vzduchu, zatímco lodní šroub *Jupiteru* se plnou parou zuřivě zakusoval do vod přístavu a postupně táhl starý parník od mola. Díky tomu *Jupiter* jen o vlásek unikl přímému zásahu.

Bomba dopadla do vody asi deset stop od vertikální přídě parníku a s hromovým duněním vybuchla. Parník se otřásl a Demille i s jeho bednou pokropila fontána vody, ale *Jupiter* zůstal bez újmy. Pak se stará loď otočila, obrátila chod a zvolna opustila umělý přístav do otevřeného moře. Letadlo nemělo ani další bomby, ani dost paliva, a tak pilot útok vzdal a odletěl na východ k zabranému letišti ve Flandrech.

Na palubě se objevil první lodní důstojník a utíkal pomoci Demillovi na nohy.

„Není vám nic, pane?“

„Není,“ odpověděl Demille a oprášil si oděv. „Jen jsem nečekal, že válka dnes ráno dorazí až k nám.“

„Dorazila k nám všem, obávám se.“ Muž ukázal na velkou, mokrou bednu. „Měl jste se svým nákladem pořádné štěstí. Smím se zeptat, co v té bedně je, že je tak důležité to vyvézt z Francie?“

Demille se zadíval ke vzdalujícímu se pobřeží své milované vlasti. Potom se se smutným pohledem obrátil k důstojníkovi.

„Tohle,“ prohlásil a s posvátnou úctou pohladil dlaní bok bedny, „není nic menšího než samotná duše Francie.“

ČÁST I

1

PALMACHIM, IZRAEL

15. únor 2025

Jasný půlměsíc vrhal na hladinu Středozemního moře stuhu stříbrného světla a ozařoval dva objekty klouzající směrem k pobřeží. Černé nafukovací čluny, každý se šesti po zuby ozbrojenými muži, překonávaly mírný příboj takřka neslyšně, na elektrický pohon. Jakmile laminátové trupy zaskřípaly o písčité dno, muži vyskákali z člunů, vytáhli je na břeh a ukryli do prolákliny vyhloubené přílivem.

Všichni muži si svlékli volné černé kombinézy a odhalili uniformy v barvě pouštní kamufláže. Navlékli si pískové béžové kukly a přes ně uvázali zelené čelenky potištěné arabským písmem a logem ozbrojeného muže s vlajkou a Koránem v ruce. Byl to emblém militantního křídla palestinské organizace Hamás, známého jako brigáda Izz ad-Dína al-Kassáma.

Pak se oba týmy sešly u svého vůdce, silného a impozantního muže s tmavýma, hloubavýma očima. Henri Nassar se obrátil proti mužům a zvedl ruku.

„Sejdeme se tu za devadesát minut,“ pronesl tichým hlasem, „ani o vteřinu později. Víte, co máte dělat. Pohyb.“ Nassar byl rozený Libanonec, ale vyrostl v surovém prostředí marseilleské ulice. Jeho mládí bylo nekonečnou litaníí pře-padení a drobných zločinů, než ho zadrželi kvůli jedné násilné smrti v řadách místního gangu. Stáhli obvinění, až když souhlasil, že vstoupí do francouzské armády. Tam získal smysl pro kázeň, který skvěle doplnil jeho drsnou pouliční školu. Brzy se propracoval do vzdušných sil cizinecké legie a zjistil, že má na válčení přirozený talent.

Mise v Afghánistánu, Čadu a Mali vybrousily jeho dovednosti a učinily z něj vynikajícího kandidáta na pozici soukromého žoldnéře. Po několika letech v Africe, kde bojoval na obou stranách zákona, narazil na ještě lukrativnější post v oblasti korporátní bezpečnosti. Příležitostně zalitoval toho, že se v práci poněkud nudí, ale naštěstí jeho zaměstnavatel působil na té temnější straně podnikání, takže mohl opět pracovat tam, kde mu srdce bušilo nejrychleji.

Zatímco první přepadová skupina zamířila na jih, Nassar vedl druhý tým do vnitrozemí úzkou odvodňovací strouhou, kde bylo po kotníky vody. Pokračovali jí asi půl míle, pak vylezli na nízký břeh a ocitli se ve zvlněné krajině plné křoví a prachu. Brzy narazili na zpevněnou silnici, která se stáčela na sever k obrovskému průmyslovému areálu, osvětlenému řadami lamp na vysokých stožárech. Odsolovací závod Sorek patřil k největším zařízením na reverzní osmózu na světě. Podnik čerpal vodu ze Středozemního moře a vyráběl denně 165 milionů galonů sladké vody, tedy více než dvacet procent městské pitné vody celého Izraele. Oplocené a přísně strážné zařízení se táhlo v délce třetiny míle a zahrnovalo desítky otevřených nádrží na úpravu vody a několik obřích budov s tisíci jednotek vybavených polopropustnými membránami, které pod vysokým tlakem filtrovaly mořskou vodu.

Nassar vedl svůj tým podél silnice daleko za hlavní vchod, potom přešel asfaltovou cestu a obloukem obkroužil komplex zezadu. Jeho muži se hbitě pohybovali kolem vysokého plotu z pletiva, dokud Nassar nezůstal stát naproti velké plechové budově. Na jeho pokyn dva muži zapálili dýmovnice a hodili je přes plot. Zatímco se vzduch plnil hustým bílým kouřem, třetí muž se pustil nůžkami na drát do plotu a vystříhal v něm veliký otvor.

Nato muži vešli do komplexu a proběhli kouřem ke stěně budovy. Detektory pohybu na plotě je přes kouř nezaznamenaly, takže jejich přítomnost mohli strážci u hlavního vchodu odhalit pouze náhodou z obrazů okolních kamer.

Tým došel na konec budovy a rozdělil se na dvě skupiny. Tři muži vyrazili na jih k plynové elektrárně, která zásobovala zařízení elektrinou. Nassar se dvěma zbylými je chvíli těsně následovali, ale potom odbočili k další budově s kovovými stěnami, z nichž z jedné vyčnívalo několik tlustých bílých rour.

To byla hlavní čerpací stanice, srdce celého provozu. V této budově třináct masivních čerpadel nasávalo vodu z moře a pod vysokým tlakem ji přivádělo přes různé filtry do systému reverzní osmózy.

Nassar vešel bočními dveřmi dovnitř a při prvním pohledu do interiéru zaváhal. Pod vysokým stropem se do všech stran rozvětvoval labyrint potrubí,

propojený s řadou obřích čerpadel v hlavním podlaží. Bylo tu vedro a hluk a elektrická čerpadla byla v plném provozu.

Nassar se bleskově rozhlédl po třípatrovém interiéru. Nedaleko stáli dva muži ve žlutých ochranných helmách a sledovali ovládací panel. Třetí muž pomalu přecházel po lávce vysoko nad přízemím a hleděl do desek s papíry. Nassar namířil zbraň na něj, zatímco jeho partáci se vydali k ovládacímu panelu. Ozvaly se tři krátké dávky z AK-47 a tři technici zůstali ležet mrtví. Když utichla střelba, shora se snesly desky s připnutými papíry a zachrastily na podlaze vedle Nassara, následované pravidelně pleskajícími kapkami krve. Nassar se nepořádku vyhnul, přistoupil k ovládacímu pultu a ujistil se, že všechna čerpadla běží. Jeho druhové se mezitím pustili do práce. Vyskočili na zapuštěnou plošinu s červenými čerpadly, sundali si ze zad batohy a vytáhli z nich balíčky plastické trhaviny Formex P1, pro každé čerpadlo jeden.

Nálože byly opatřené malým časovačem a rozbuškou s jednoduchou aktivací. Muži začali přecházet od čerpadla k čerpadlu, připevňovat lepkavé nálože k základnám zařízení a aktivovat jejich časovače. Dostali se asi do poloviny, když se z dálky ozval poplach.

Nassar přešel ke dveřím a čekal s připravenou zbraní, až budou rozmístěny poslední nálože. Když se k němu oba partáci přidali, vyrazil ze dveří na asfaltovou cestu. Malé auto ostrahy s blikajícím oranžovým majákem na střeše právě objíždělo budovu. Když řidič spatřil Nassara, dupl na brzdu. Jeho spolujezdec vyskočil z auta se samopalem Uzi v ruce a řidič ho následoval vzápětí. První muž odstoupil od auta a začal na Nassara hebrejsky křičet.

Nassar odpověděl dvěma dávkami, které oba muže se smrtící přesností skoliily na zem. Přistoupil k padlým členům ostrahy ve chvíli, kdy se k němu přihnali jeho dva partáci. Spolujezdec ležel mrtvý pod mřížkou chladiče, ale řidič pořád žil. Zhroucený se opíral o čelní nárazník a zkrvavenou rukou se držel za břicho. Jeden z mužů zvedl zbraň, aby ho dorazil, ale Nassar ho zastavil vztyčenou rukou. Chtěl, aby hlídač zůstal ještě živý, aby mohl svědčit.

Pak Nassar přistoupil k autu ostrahy a namířil svou zbraň k nebi.

„*Alláhu akbar!*“ zvolal, kývl na své druhy a ti výkřik zopakovali. Pak Nassar pro větší efekt vypustil k nebi krátkou dávku ze samopalu. Nato se trojice mužů otočila a sprintem se vydala zpátky k zadnímu plotu.

Teď už sirény poplachu ječely nad celým komplexem. Po zadním konci areálu slídilo několik dalších pick-upů ochranky. Když muži doběhli k díře v plotě a protáhli se ven, ozvaly se výstřely. Všichni tři zaujali obrannou pozici a čekali.

Už za několik minut uslyšeli kroky svých tří druhů. Po jejich pravici objíždělo budovu další auto ostrahy a kužely jeho reflektorů náhodou zachytily prchající záškodníky.

Nassar a jeho muži začali střílet na kabinu pick-upu. Po čelním skle rozkvetlo půl tuctu pavučin a řidič se svalil dopředu na volant. Auto změnilo směr, a aniž by zpomalilo, narazilo do budovy. Druhá skupina ozbrojenců doběhla k díře v plotě a protáhla se ven. Potom Nassar vedl oba týmy poklusem kolem perimetru podniku, přeběhl silnici a vrátil se k odvodňovací strouze. Svůj tým předem připravil důkladným běžeckým tréninkem, takže mu muži bez potíží stačili a skupina se pohybovala plynule jako jediný tmavý stín.

Na pláži se setkali s druhým šestičlenným týmem, který dorazil jen o pár minut později. Oba týmy si na útěk znovu navlékly černé kombinézy.

„Hlášení,“ oslovil Nassar velitele druhého týmu, muže s drátovitými vlasy jménem Husní Samad.

„Nenarazili jsme na žádný odpor, až na odchodu. Všechny nálože jsme rozmístili a aktivovali.“

Sirény už byly slyšet po celém pobřeží, u odsolovacího zařízení se sjížděli příslušníci záchranných a bezpečnostních složek. Nassar a jeho muži vytáhli gumové čluny do příboje a maskovaní zabijáci opustili izraelské pobřeží stejně rychle a tiše, jak se na něm objevili.

Ropný tanker se zhasnutými světly na ně čekal pět mil od břehu. Jakmile se přepadový oddíl nalodil, oba nafukovací čluny potopili i se zbraněmi ruské výroby a pouštními maskovacími oděvy. Nassar si chtěl být jistý, že když loď někdo zastaví a prohledá, nenajde na ní nic, co by ji s útokem spojovalo.

Potom se Nassar vydal na vysoký můstek na zádi. Od kormidla se k němu otočil muž s kožovitou tváří. „Šéf čeká na zprávy,“ zahučel hrdelním hlasem. „Byli jste úspěšní?“

Nassar pohlédl na chronograf připevněný na stěně a chopil se dalekohledu. S klidem se přesunul na křídlo můstku a rozhlížel se po většinou tmavém pobřeží. Po chvíli se z dálky rozlehla celá symfonie explozí. Ohnivé koule na obzoru vypadaly malé, ale jejich hromová ozvěna se nesla až k lodi s úctyhodnou razancí.

Nassar si ten pohled chvíli vychutnával, pak odložil dalekohled a se samolibým úsměvem se otočil na kapitána. „Myslím, že odpověď už znáš.“

2

LAMANŠSKÝ PRŮLIV *Duben 2025*

Pobřeží Normandie vypadalo jako karamelka rozteklá po jižním obzoru. Ve vzduchu ležel lehký opar a vzdoroval vytrvalému větru vanoucím k pevnině, jenž zvedal na vodách průlivu mírné vlny. Podmínky byly přesně tak lákavé, aby přivábily na vodu zástupy víkendových námořníků. Hladina byla posetá vzedmutými bílými plachtami desítek člunů, uhánějících s větrem o závod. Hustá skupina menších plavidel s přiděmi perfektně vyrovnanými rovnoběžně s pobřežím soupeřila o prvenství v závodu plachetnic.

Od severu se k regatě blížila tyrkysově zbarvená výzkumná loď jako velryba pronásledující hejno makrel. Plula pomalu, od zádi se do zpěněných vod průlivu táhlo vlečné lano. Masivní trup konstruovaný jako trimarán prořezával vlny s vyrovnanou ladností. Vysoký, štíhlý muž s tmavými vlasy na moderním můstku zvedl k očím dalekohled a rozhlížel se po hemžení lodí míli před sebou.

„Celá skupina míří na západ,“ prohlásil Dirk Pitt. „Můžeme zachovat původní trasu průzkumu. Jestli nebudou žádní opozdílci, bez potíží se s nimi mineme.“

Harvey Boswick, plešatící kapitán výzkumné lodi *Pelican*, souhlasně přikývl. „Myslím, že máš pravdu,“ odpověděl hrdelním barytonem. „Ale jestli převálcujeme *Hobie Cat*, výlohy platíš ty.“

Pitt se zasmál. Jako ředitel Národní podmořské a námořní agentury zodpověděl za mnohem víc než jen za tuhle výzkumnou loď. Federální agentura NUMA provozovala celou flotilu oceánografických výzkumných lodí, ponorek a autonomních vozidel, které prohledávaly hlubiny moří a oceánů a sledovaly všechno od vzniku tajfunů až po migraci mrožů.

Jako zkušený potápěč a kapitán Pitt odmítal nechat se svými ředitelskými povinnostmi uvázat ke stolu ve washingtonském ústředí NUMA. Nikdy se na dlouho nevzdálil od vody a po celý rok pravidelně osobně dozoroval nejrůznější projekty v terénu. Vždycky trval na tom, že zůstane v centru dění a v blízkosti svého oddaného týmu geologů, oceánografů a mořských biologů.

„Ty jen pořádně drž kormidlo,“ řekl Boswickovi. „Budu věřit, že nikoho nepřeválcuješ.“

„Nějaký problém?“ ozval se ženský hlas s francouzským přízvukem.

Pitt přešel můstek na zadní konec a strčil hlavu do přečpané místnůstky plné monitorů. Před jedním z nich seděla drobná žena s rovnými černými vlasy a sledovala živý přenos z kamery. Polovinu rozdělené obrazovky zabíral palubní navigátor a vlečné lano, které se napínalo přes vysoký jeřáb na zádi a odtud viselo do vody. Druhá polovina ukazovala nazlátlý sonarový snímek mořského dna. Žena odtrhla velké oříškové oči od monitoru a vyčkávavě se zahleděla na Pitta.

„Je před námi skupina malých lodí,“ odpověděl jí.

Brigitte Favreau nakrčila nos. Byla to Francouzka, mladá vědkyně, kterou jim zapůjčil Lehavreský námořní institut, místní nevládní organizace, jež se věnovala výzkumu moří a s ním spojenému vzdělávání. „Máme vytáhnout sonar?“

Na klíně měla položený dálkový ovladač navigátoru, kterým upravovala polohu vlečného sonaru nad mořským dnem.

„Myslím, že to nebude nutné, ale možná se budeme muset odchýlit od trasy,“ ukázal Pitt na další z monitorů, který zobrazoval trasu lodi na mřížce probíhajícího průzkumu.

„Jestli jsou to jen jachtaři, stačí na ně jen trochu zahoukat a uvidíte, že bude rázem volno,“ prohodil z opačné strany místnosti Al Giordino. Chlap připomínající buldoka, který měl na starosti veškeré podvodní technologie agentury, odtrhl pohled od displeje sonaru a rošťácky se na Pitta usmál.

„Skvělý nápad,“ řekl Pitt. „Víš co? Řeknu kapitánovi, aby přidal.“

Brigitte viditelně zbledla, což oba muže nadmíru pobavilo.

„Jako pro hosty ve francouzských teritoriálních vodách,“ uklidňoval ji Pitt, „asi není v našem nejlepším zájmu rozmetat místní námořníky, co si užívají pěkný jarní den.“

Na Brigitte byla znát úleva. „To by byl vskutku nepříjemný způsob, jak náš společný projekt zakončit.“

Přítomnost NUMA ve Francii byla výsledkem vzájemné dohody s francouzskou vládou. O šest měsíců dříve pomáhala agentuře francouzská flotila

hlubinných oceánografických plavidel v projektu mapování podmořských sopek v jižním Atlantiku. NUMA na oplátku přislíbila Francii pomoc s projektem právě Lehavreského námořního institutu, který spočíval v hledání vraků z druhé světové války u části pobřeží Normandie. Pitt už před několika lety pracoval na podobném průzkumu v okolí míst vylovení Spojenců u pláží Omaha a Utah a na hledání dalších válečných plavidel se vysloveně těšil.

Oblast tohoto nového průzkumu se nacházela daleko na východ od míst vylovení ze Dne D, ale podle vyprávění místních lidí by se zde mohlo nacházet mnoho nezdokumentovaných vraků. Brigitte jim pomohla stanovit parametry tak, aby průzkum probíhal na nezmapovaných místech, k nimž dosud nebyly k dispozici žádné údaje. Počasí jim přálo a všechno technické vybavení pracovalo bez problémů, ale tým ke svému zklamání dosud narazil jen na jediný vrak – malý rybářský člun potopený v 50. letech. Teorie těžkých válečných ztrát v této oblasti se tak zatím jevila jako ničím nepodložená.

Jak se *Pelican* blížil ke břehu, plachetnice jedna po druhé opustily jeho trasu. Všechny až na jednu, loďku s červeným trupem, řízenou dvojicí dospívajících chlapců, kterým se nedařilo chytit vítr.

Kapitán Boswick malou loďku ostražitě sledoval, než se její příď konečně stočila k východu a zachytila poryv větru vanoucího k pevnině. Když zmizela z trajektorie lodi a začala dohánět ostatní plachetnice, kapitán si oddychl úlevou. Loďka však urazila jen krátkou vzdálenost, než se ostře natočila po větru. Vlna, která loďkou zhoupala, vyrazila jednomu z chlapců kormidlo z ruky.

Plachta se prověsila, loď na okamžik znehybněla a vzápětí proud strhl její příď k západu. Pak se plachta zase napnula a začala loď pohánět opačným směrem. Vyrazila jako střela rovnou k přídi lodi NUMA.

Pitt a Boswick to oba viděli.

„Vytáhnout sonar!“ křikl Pitt, Boswick ostře strhl kormidlo a vypnul motory.

„Něco mám,“ zvolal ve stejnou chvíli Giordino se zrakem upřeným na displej sonaru.

Brigitte proti němu bojovala s ovládáním navijáku. Stiskla jedno z ovládacích tlačítek, ale místo aby aktivovala navíjení, lano začalo povolovat. Protože loď zároveň zpomalovala, skončilo to tak, že vlečný sonar dopadl na mořské dno.

Giordino se díval, jak se na displeji zhmotňuje obrys vraku. Vtom se obraz zdeformoval a vteřinu nato obrazovka zčernala. Podíval se na Brigitte: „Ztratili jsme sonar?“

Brigitte si s tlukoucím srdcem uvědomila svou chybu. Stiskla na ovladači správné tlačítko, a když se lano začalo navíjet, očima hypnotizovala obraz z kamery na zádi. Jakmile zahlédla na laně žlutou značku, zpomalila navíjení a pak s hrůzou sledovala, jak se z vody vynořil roztřepený a prázdný konec lana.

Giordino podle jejího výrazu poznal, že sonar se opravdu ztratil někde u vraku, a ihned zaznamenal přesnou polohu lodi.

Vepředu na můstku se Boswick stále snažil vyhnout splašené plachetnici. Jednomu z chlapců se konečně podařilo získat vládu nad kormidlem a odvrátit loďku od *Pelicanu*, který se stočil doprava a postupně se zastavoval. Chlapci na loď NUMA omluvně zamávali, konečně se vrátili na svou trasu a snažili se dohnat ostatní lodě.

„Zase mám o pár šedých vlasů víc,“ pohladil si Boswick holé temeno. „A to už mi jich moc nezbyvá.“

„Stejně už byl čas na trochu akce,“ poznamenal Pitt. Jakmile byla malá plachetnice v bezpečné vzdálenosti, Boswick přidal na rychlosti a vrátil se k původní trase průzkumu. Pitt se vrátil do monitorovací místnosti. „Jak je na tom sonar?“

Z černého displeje, Giordinova povytaženého obočí a Brigittina zasmušilého výrazu si odpověď domyslel sám.

Giordino zavrtěl hlavou. „Moc dobře ne.“

„Je mi to moc líto,“ omlouvala se Brigitte. „Byla to moje vina. Spletla jsem si tlačítko na ovladači navijáku.“

Pitt viděl v hezkých očích mladé ženy, jak je ze své chyby zničená. Byla to zkušená oceánografka zběhlá v terénní výzkumné práci, sama ale předem přiznávala, že s lovením vraků moc velké zkušenosti nemá.

„Narazil do něčeho na dně?“ zeptal se.

„Jo, to je ta horší zpráva,“ přikývl Giordino. „Ta lepší je, že to byl vrak. S trochou štěstí tam sonar najdeme.“

Přetočil záznam digitálního sonarového obrazu k posledním chvílím před přetržením lana. Těsně předtím, než displej zčernal, na něm byl zřetelně vidět stínový obraz přídě potopeného plavidla.

„Máš polohu?“ zeptal se Pitt.

„Můžu nás dostat celkem blízko. Je tu hloubka asi osmdesát stop, takže potápět se tu dá.“

„Tak nechám Harveyho, ať nás otočí, a můžeme se tam podívat.“

Brigitte byla stále bledá jako stěna. Ztracený sonar patřil k mimořádně drahému elektronickému zařízení. Institut na tom nebyl finančně příliš dobře. Kdyby musel NUMA ztracené zařízení uhradit, tvrdě by ho to zasáhlo a Brigitte by to možná stálo místo. Pitt viděl její obavy a usmál se na ni.

„Neboj se. Já a Al toho na prut možná moc nechytíme, ale jak se dostaneme pod vodu, jsme ostrí jako dynamit. Zvlášť u ryb, které neumějí plavat.“

3

Kapitán Boswick dovedl *Pelican* na Giordinovy vyznačené souřadnice a nechal loď udržovat polohu přímo nad místem ztráty sonaru.

Pitt hodil ze záďové paluby do vody značkovací bóji, připevněnou na laně se zátěží. Potom odešel za Giordinem do skladu zařízení a oba si navlékli suché obleky a potápěčské vybavení. Jeden z členů posádky jim pomohl s lahvemi a regulátory, zatímco Brigitte kontrolovala, jestli se do jejich okolí neblíží další plavidla.

Oba potápěči nastoupili na hydraulickou plošinu na zádi a spustili se až k hladině. Pitt sestoupil do studené vody jako první a rychle zmizel pod povrchem.

Voda byla kalná a Pitt ihned pocítil, jak ho stahuje boční proud. Potopil se dvanáct stop pod vodu a doplaval k vodicímu lanu bóje. Giordino se vedle něj objevil o pár vteřin později a ukázal mu signál OK. Pak si oba uvolnili tlak v uších a pokračovali ke dnu.

Čím hlouběji klesali, tím byla voda čistší, ale zároveň propouštěla méně světla, takže na dně to vypadalo jako v písčné poušti za soumraku. Holý, zvlněný povrch se táhl tak daleko, jak dohlédli, což nebyli víc než třicet stop. V dohledu však nebylo nic, co by připomínalo vrak. Giordino zkontroloval kompas na zápěstí a ukázal na sever, potom oba muži kopli ploutvemi a pár stop nade dnem vyrazili tím směrem.

I když byla voda chladná, viditelnost nevalná a mořská fauna i flóra prakticky nepřítomná, Pitt v sobě cítil nával energie. Pohybovat se pod vodou bylo stále stejně vzrušující, i když to člověk absolvoval už nesčetněkrát. Pod vodou se cítil

tak neuvěřitelně klidný a zároveň měl všechny smysly vybičované na maximum. Jak se pohyboval tmavou vodou, jeho zvědavá mysl se začala opět zaobírat odvěkými záhadami ukrývajících se v této říši, která zůstávala většině lidí nepřístupná. Pitt věděl, že pod hladinou se dá vždycky narazit na poklad, i když se momentálně nachází v nedozírném prázdnu.

Pitt ten svůj objevil po třiceti metrech, když se před nimi po jejich levici začal rýsovat vysoký, tmavý stín. Dva potápěči změnili kurz a přiblížili se k vraku lodi, pohřbenému v mořském dně.

Nebylo to velké plavidlo, mohlo být dlouhé tak čtyřicet metrů, odhadoval Pitt. Jeho zchátralý stav naznačoval, že obývá mořské dno už mnoho desetiletí. Přestože ho pokrývaly nánosy bahna a krusty, Pitt na první pohled poznal, že se jedná o trajekt, protože na jediné otevřené palubě rozeznával pozůstatky dvou zrezivělých automobilů.

K lodi se přibližovali od zádi, takže Pitt předpokládal, že když se potopila, byla na cestě přes průliv; přídě měla namířenou k Anglii. Zblízka si pak všiml, že plochá záď a velká část záďové části chybí, jako by ji něco hrubě oddělilo. Za vrakem však žádné pozůstatky vidět nebyly.

Doplavali na úroveň paluby, Giordino se vydal k levoboku a Pitt k pravoboku a oba se přitom rozhlíželi po ztraceném sonaru.

Pitt si dopřál chvíli na prohlídku dvou zaparkovaných aut. Byly to sedany, ale na to, aby se dala identifikovat značka, byly zdaleka příliš zchátralé. Podle baňatých externích reflektorů a elegantních blatníků Pitt poznal, že pocházejí zhruba z 30. let 20. století. Při bližším pohledu spatřil v jednom z rezavých blatníků řádku prostřelených otvorů.

Teď už mu chybějící záď dávala smysl. Trajekt se očividně během války stal terčem útoku a záď mu utrhla bomba nebo dělostřelecký granát.

Pitt vyplaval nad stará auta a vydal se dopředu, paralelně s Giordinem na protější straně. Přiblížil se k můstku a vystoupal nad jeho střechu, aby se mohl rozhlédnout po přední palubě. Vtom jeho oči zaujalo něco zářivě žlutého a Pitt pod sebou rozeznal sonar. Zbytky vlečného lana byly omotané kolem zkorodovaného lodního zábradlí.

Giordino sonar spatřil o vteřinu později, ukázal Pittovi vztyčený palec a spustil se dolů, aby zařízení vyzvedl.

Pitt klesl k levému křídlu můstku. Boční dveře našel otevřené, a tak vplul do malé místnosti. Rozsvítil svítidlo, protože v prostoru byla tma, i když skla předních oken už dávno vypadla z rámců. Uprostřed místnosti našel kovové

paprsky kormidla zešedlé korozí. Za nimi stála v o něco lepším stavu vysoká svislá kompasnice. Ciferník kompasu uvnitř byl zakrytý vrstvou mořské vegetace, ale mosazný vnitřek vypadal překvapivě dobře. Přítomnost předmětu Pittovi potvrdila, že místní potápěči vrak dosud neobjevili, protože jinak by takový artefakt už dávno zmizel.

Palubu můstku pokrývaly roztroušené trosky, pokryté tmavou vrstvou sedimentu. Pitta napadlo, jestli se v bahně skrývají kosti posádky, ale neměl chuť zjišťovat odpověď. Obrátil svítilnu vzhůru a všiml si, že nad předními okny, kde se teď hromadily bublinky z jeho výdechů, je stále vidět chronometr. Ručičky hodin ukazovaly 10:40, přesný čas smrti lodi. Pitt se otočil a přeplaval prostor můstku. Když se chystal jej opustit přes křídlo na pravoboku, minul paprsek jeho svítilny dva obdélníkové předměty u zadní přepážky.

Zastavil se u nich a zamával nad nimi rukou, aby rozvířil vrstvu usazeného bahna. Když se hnědý oblak rozptýlil, uviděl Pitt stát bok po boku dva kovové kufříky. Chytil rukojeť toho bližšího a lehce zatáhl, očekával, že se mu zavazadlo v ruce rozpadne. Celý kufřík se však snadno zvedl ze sedimentu. Pitt si uložil svítilnu, zvedl i druhý kufřík a potom se s oběma zavazadly vydal ke dveřím křídla můstku. Vystoupal na střechu a setkal se s Giordinem, který právě stoupal od paluby se sonarem v náručí. Giordino si prohlédl svého přítele, který s jedním kufrem v každé ruce vypadal jako podmořský turista na výletě, a zavrtil hlavou. Společně pak proplavali po celé délce trajektu až k odtržené zádi, odkud na loď vstoupili.

S těžkým nákladem v rukou plavali poněkud nemotorně. Museli bojovat s proudem, takže by se mohlo snadno stát, že lano bójký nenajdou. Oba ale za sebou měli tisíce ponorů, a tak neviditelný proud intuitivně kompenzovali svým pohybem. Po chvíli spatřili tenké lano z polypropylenu a doplávali až ke kotvě na dně. Giordino si přitáhl volný kus lana a vyrobil kolem sonaru provizorní postroj. Další volný kus lana podal Pittovi a ten k němu uvázal oba kufry. Potom zkontrolovali své potápěčské počítače a začali zvolna stoupat. Po krátké dekompresní zastávce se vynořili vedle potápěčské plošiny lodi.

„Našels tam dva pěkné kousky od Louise Vuittona?“ zeptal se Giordino, když vylézali na zářadovou palubu a svlékali se z výstroje.

„Spíš něco v industriálním stylu,“ odpověděl Pitt. „Myslím, že jsou kovové. Třeba je v nich něco, co nám ten vrak pomůže identifikovat.“

„Bylo by fajn vědět, kdo nám sežral sonar.“ Giordino přistoupil k bočnímu zábradlí a začal vytahovat lano. S Pittovou pomocí zvedl na palubu nejdříve sonar a potom obě zavazadla.

Vzápětí příběhla Brigitte s výrazem slastné úlevy a starostlivě si zařízení prohlížela.

„Našli jste ho,“ řekla. „*Merci!*“

Pitt zamával roztrepeným koncem lana, které ze sonaru viselo jako svěšený ocas. „Myslím, že až na to prasklé lano mu nic není.“

„Díkybohu,“ odvětila Brigitte. „Jinak mě to mohlo stát roční plat.“

„S malou operací na kabelu,“ uklidňoval ji Giordino, „ho vrátíme jako nový.“

Na palubě se objevil kapitán Boswick. „Nějaké rozkazy?“

Pitt zamžoural k zapadajícímu slunci, které vykukovalo zpoza stěny šedivých mraků. „Dneska už tady toho moc nezmůžeme. Vrátime se do přístavu.“

„Povězte mi o tom vraku,“ požádala Brigitte. „Byl starý?“

„Vypadal jako trajekt, co vozil lidi přes průliv. Nejspíš se potopil za války,“ líčil jí Pitt. „Na záďové palubě byla dvě auta z třicátých let.“

„Podívám se do archivů a zkusím ho najít. V mém předběžném průzkumu jsem v téhle oblasti nenarazila na žádný trajekt, o kterém bychom věděli.“

„Myslím, že ho doteď nikdo nenašel,“ pokynul Pitt k dvojici kufrů.

„Ty jsou taky z toho vraku?“

„Našel jsem je na můstku. Podíváme se, co je uvnitř?“

Pitt vzal jeden kufr, Brigitte druhý a vešli do malého prostoru na zádi, který se používal jako laboratoř. Ponořili kufrы do nádrže se sladkou vodou a potom kartáčky s nylonovými štětinami pečlivě očistili povrch od nánosů a krust. Ukázalo se, že kufříky jsou z hliníku, což vysvětlovalo, proč se dochovaly v tak výborném stavu. Hliníkový povrch se dal snadno očistit, ale to ještě neznamenalo, že kufrы půjdou otevřít. Každý z nich byl totiž zajištěný masivním visacím zámkem, k jehož odemčení bylo zapotřebí mosazného klíče.

„S takovými zámkami tam musí být něco cenného.“ Brigitte zatahala za jeden zámek. „Pamatuju si, že moje babička měla lodní truhlu s přesně takovým zámkem. Dal se těžko otevřít, i když jsi měl klíč.“

„Navrhuji, abychom ho otevřeli podobně staromódním způsobem.“ Pitt došel ke skřínce s náradím a vytáhl z ní rámovou pilku na kov.

Přiložil drobné zoubky ke třmeni zámku a snadno překonal svrchní vrstvu rzi. Vnitřní jádro však bylo stále pevné, takže trvalo několik minut, než ho pilka zdolala.

Když třmen konečně povolil, Pitt otočil zámek, sejmul ho z kufru a posunul zavazadlo k Brigitte. „Chceš se toho čestného úkolu ujmout?“

Brigitte položila drobné ruce na kufr a povolila skvrnitou mosaznou přezku. Víko se otevřelo až moc snadno, což naznačovalo, že voda pronikla dovnitř. To potvrdila i promáčená hmota uvnitř kufru.

„Zdá se,“ pronesla, „že ta kaše bývaly dříve nějaké papíry.“

Pitt hleděl na mokrou hnědo-oranžovou celulózovou hmotu, která asi opravdu kdysi bývala hromádkou dokumentů. Pohled do kufru mu připomínal hrnec s ovesnou kaší.

„Třeba ten druhý dopadl líp.“ Přistoupil s pilkou k druhému zavazadlu. Otevřít zámek trvalo stejně dlouho a Pitt opět nechal otevřít víko Brigitte.

„Tenhle je lehčí,“ poznamenala, otočila kufr přezkou k sobě a s cvaknutím ji otevřela.

Tentokrát jí víko po celém obvodu kladlo odpor. Po celé délce ho poklepala pěstí a pak víko opatrně vypáčila.

Vnitřek kufru byl naprosto suchý. Zavazadlo bylo nacpané desítkami obálek z hnědého papíru, uspořádaných do úhledných řádek. Brigitte jednu z nich vytáhla a zjistila, že je poměrně těžká a naplněná vícero malými předměty. Prohlédla si zalepenou klopou obálky. Přes šev byla ručně napsaná adresa.

„Monsieur Hoffmann, Rue Montagne 23, Antverpy,“ přečetla nahlas. Zatřásla obálkou a malé předměty na dně zachrastily o papír.

„Nic nezkazíme, když se podíváme dovnitř.“ Pitt přinesl nůžky a ustríhl růžek obálky v Brigittině ruce. Brigitte ji otočila dnem vzhůru a sledovala, jak se na stůl vykutálel tucet kamínků velkých jako hrášky. Byly světlé, lehce matné a měly zhruba krychlový tvar.

Pitt se podíval na blátivou hmotu v prvním kufru a strčil do ní ruku. Chvilí hmatál po dně a potom vyndal sevřenou pěst. Natáhl ji k Brigitte, otočil a rozevřel dlaň nad tou její. Brigitte hleděla na půl tuctu stejných drobných kamínků. Podržela jeden u světla a všimla si, že je hutný a mírně průsvitný.

„Antverpy,“ zašeptala Brigitte. „Nemyslíš si snad...“

„Nejsem odborník,“ odvětil Pitt, „ale podle mě je docela možné, že máš v ruce hrst nebroušených diamantů.“

4

Nad hlavou jim kroužil párek racků, když *Pelican* těsně před soumrakem vplouval do úzkého přístavu Saint-Valery-en-Caux. Malebné pobřežní městečko na půli cesty mezi Dieppe a Le Havrem bývalo kdysi oblíbeným rybářským přístavem, ale desítky let nadměrného rybolovu v Lamanšském průlivu tento průmysl zdecimovaly. Dnes jediný přístav obývaly hlavně plachetnice a motorové jachty.

Když loď NUMA zastavila na svém kotvišti, objevil se na molu dlouhovýslý mladý muž v tvídovém sportovním saku se zápisníkem v podpaží. Zamával na kapitána Boswicka, ten ho pozval na palubu a doprovodil do lodní laboratoře. Pitt a Brigitte stále pilně fotografovali svůj podvodní nález, zatímco Giordino nedaleko pitval vyzvednutý sonar.

Boswick strčil hlavu do dveří. „Je tu chlap, který tvrdí, že je reportér lehavreských novin. Rád by napsal článek o vašem diamantovém vraku.“

Pitt se překvapeně podíval na Brigitte. „Vidím, že novinky se tu šíří rychle.“

Brigitte se zatvářila provinile. Několikrát volala do námořního institutu v naději, že se jí podaří trajekt ztotožnit. Nakonec měla úspěch, když její kolega historik předběžně identifikoval plavidlo jako *Cornwall*, trajekt, který operoval mezi Le Havrem a Portsmouthem.

„V jednom telefonátu jsem se o tom možná zmínila.“

Pitt mávnutím pozval dovnitř reportéra a ten se zvědavostí v tváři vstoupil do laboratoře. Představil se rychlopalnou francouzštinou, kterou Brigitte pro Pitta a Giordina přetlumočila.

„Jmenuje se Raoul Vogel a píše pro *Le Havre Presse*.“ Otočila se k novináři a krátce s ním promluvila.

„Jeho sestřenice je moje kolegyně na institutu. Mluvila jsem s ní o tom vraku. Raoul jí náhodou zavolał, zrovna když jsme spolu domluvíly. Omlouvá se, že obtěžuje, a prosí, jestli by s námi mohl udělat rozhovor do novin.“

„Mluví anglicky?“ zájmal se Pitt.

Muž zavrtěl hlavou. „Moc málo,“ pronesl s protaženými samohláskami. „*Je suis désolé*.“

„Tak co kdyby ses o to postarala sama?“ navrhl Pitt Brigitte. „Vlastně je to spravedlivé, protože k tomu vraku jsi nás přivedla ty,“ dodal s uličnickým úsměvem.

„Máš pravdu, zasloužím si to. Nejdřív mu trochu ukážu loď.“ Vyprodila reportéra z laboratoře a začala ho provádět po lodi. Vrátili se asi za čtvrt hodiny. „Raoul by chtěl vidět ty kameny a vyfotit si je,“ řekla.

Vogel přistoupil k otevřeným kufrům na stole. Prohlédl si kameny a potom i řady zalepených obálek v suchém kufru.

„*Je peux?*“ zeptal se a zamával prsty nad obálkami. Vytáhl jednu ze zadní řady a potěžkal ji. Přitom náhodou vypadl na stůl přeložený list papíru. Brigitte ho zvedla.

„Ten jsme přehlédli,“ řekl Pitt. „Co se tam píše?“

„Je to dopis. Myslím, že je psaný holandsky,“ prohlížela si list. „Obávám se, že nepřečtu nic víc než tohle logo. Očividně je to hlavičkový papír jisté Antwerp Diamond Bank.“

„Diamantová banka?“ podivil se Giordino. „Tak se mi zdá, že jsme vyhráli jackpot.“ Přišel k nim a mžoural na dokument. „Můžu ho naskenovat a nechat ho přeložit.“

„A tak odhalit právoplatného majitele těch diamantů,“ dodal Pitt. „Lehce na byl, lehce pozbyl.“

Reportér pořídil mobilem několik rychlých snímků kufrů a kamenů a potom vyfotografoval ještě Brigitte, Pitta a Giordina s jejich nálezem. Potom stejně nevrlým způsobem, jak přišel, poděkoval a opustil loď.

Pitt se podíval na hodinky. „Dneska už do Antverp volat nebudeme, ale můžeme to zkusit hned ráno.“

„Ano,“ souhlasila Brigitte, „tedy jestli ta banka vůbec ještě existuje.“

„A teď, když o naší hromadě diamantů všichni vědí,“ ozval se Giordino, „bychom je možná měli schovat někam do bezpečí.“

„Na můstku je bezpečno,“ odtušil Pitt. „Vždycky ho někdo hlídá.“

Zavřeli a zajistili kufry a přesunuli je do skříně na můstku pod ostrážitý dozor kapitána Boswicka. Došli se osprchovat a obléct a vydali se procházkou na večeri do klidné kavárny nedaleko přístavu. Pitt se rozhodl nález oslavit lahví burgundského Maison Joseph Drouhin, kterou Giordino doplnil ještě místním francouzským pivem.

„A co náš sonar? Bude zase fungovat?“ zajímala se Brigitte.

„Bude,“ ujistil ji Giordino. „Ty dráty bych měl dodělat zítra, když budete chtít pokračovat s průzkumem. Nebylo by špatné proplout ještě jednou nad celým *Cornwallem*... Jen ho nesmíme spouštět tak hluboko.“

„Ještě jednou se omlouvám za to, co jsem způsobil.“

„Aspoň že se to stalo až na konci projektu,“ poznamenal Pitt.

Brigitte se zamyslela. „Vlastně jsme za poslední tři týdny pokryli větší území, než jsme měli v plánu. A zítra má být větrno a velké vlny, takže můžeme projekt ukončit teď – v nejlepším.“

„Já bych řekl, že naše francouzsko-americká mise byla úspěšná,“ prohlásil Pitt. Nalil víno a zvedl svou sklenku.

Večeri jim přinesli hned po společném předkrmu, jež tvořily místní ústřice. Pitt a Brigitte vyzkoušeli filety z pražmy s fenyklem, zatímco Giordino se pustil do talíře teriny z divočáka.

„Zdejší jídlo mi rozhodně bude chybět,“ stýskal si s plnou pusou. „Taky umíš takhle vařit?“ obrátil se na Brigitte.

Ta se smíchem zavrtěla hlavou. „Obávám se, že moje kuchařské umění končí u mikrovlnky. Mamka se mě to snažila naučit, ale jako malá jsem byla dost divoká a chtěla jsem se spíš vyrovnat tátovi.“

„Co dělal?“ zajímal se Pitt.

„Byl potápěč u námořnictva. Naučil mě potápět se, když mi bylo dvanáct. Miloval moře a pobyt pod vodou. Věčně přivázel domů z cest námořní artefakty. Kormidla, mosazná navigační světla, takové věci. Matka je nesnášela, ale já do nich byla blázen.“

Potom se Brigitte zamlžily oči a Pitt poznal, že její otec už není naživu.

„Jeho sběratelské sklony jsem našťastí nepodědila,“ pokračovala, „ale láska k moři mi zůstala. A tak jsem vystudovala oceánografii a dějiny a teď jsem šťastná za skvělou práci v Institutu. I když přiznávám, že po tomhle projektu mi bude chybět objevování pořádných vraků.“

„Nejsi první, koho moře uchvátilo do svých spárů,“ poznamenal Giordino a s úsměvem se podíval na Pitta.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Korsický stín*** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.